

МІСТУ
ЛЬВОВУ —
ОРДЕН
ЛЕНІНА

За великі успіхи, досягнуті трудящими містами в господарському і культурному будівництві, у виконанні завдань п'ятирічного плану по розвитку промислового будівництва Президія Верховної Ради СРСР нагородила місто Львів орденом Леніна.

(ТАРС).

Рік видання XII

№ 6 (1330).

ЧЕТВЕР

- 14

СІЧНЯ

1971 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

ДВАДЦЯТОГО листопада минулого року колектив комуністичної праці Помічянського локомотивного депо рапортував про виконання річного плану перевезення нагородного господарських вантажів,

тивного використання локомотивів і впровадження передових прийомів водіння заощадити 100 тонн дизельного палива;

створити фонд матеріалів, за рахунок яких в день відкриття з'їзду відремонтувати три секції тепловоза.

Такі були основні пункти нового підвищеного зобов'язання.

І ось знову в депо, вслухавшись в розмірені гул його верстатів, вдихнувшись в обличчя людей, то іривітні, то стурбовані, то сердиті, Все, немовби, як і раніше, як і місяць чи рік тому. Забігає в комітет комсомолу Юра Савон, груп-

що подібне має місце через нечіткість в роботі диспетчерів.

Начальник депо Сергій Іванович Михайлюк хмурить брови: «Порушення техніки безпеки ще трапляються...»

Все немов би буденно, як і раніше. А цифри, ці красномовні арбітри і настрою, і роботи, переконливо засвідчують, що це не так. І коли замислюєшся над показниками, то за цією на перший погляд, звичайною буденністю, звичайними турботами помічаєш і урочистість, а не тільки

ків — машиніста Сергія і помічника машиніста Анатолія. Це — заслуга і династії Коротких, помічника машиніста Віктора і його батька-машиніста Володимира Івановича...

— Молоді іду в одному строю з ветеранами, поруч з комуністами — комсомольці, — говорить заступник секретаря парткому Михайло Григорович Ткаченко. Говорить буденно, бо до цього тут звикли. Коли більшість людей за святковим столом підіймала тост за Новий рік, Микола Ілліч Мухачов від великоговагого поїзда. І вже в перший день, новий п'ятирічки у нього було 100 тонн вантажу понад завдання. І 2 січня Олександр Мартинюк збільшив цей показник вже до 600 тонн. Едуард Демешкін — до 700 тонн...

Михайло Григорович називає ще багато інших імен та цифр і підсумовує просто: — Так почали новий рік.

І в голосі відчувається, не стільки гордість, як я сподівався, а трохи незадоволення і стурбованості, мовляв, можна б і краще.

Коли запитую, чи виконали перший пункт зобов'язання, то відповідає коротко: «Так».

Іван Загордонець, секретар комсомольського комітету депо, теж не дуже щедрий на похвали.

Він, розгорнувши записничок, називає цифри: комсомольсько-молодіжна колони провела більше 650 великовагого поїздів, заощадила більше 23 тонн пального.

І якщо для мене комсомольці Віктор Мітус, Юрій Савон, Володимир Крохмаль та їх товариші з комсомольсько-молодіжної уваляються богатырями, що, не дивлячись на молодість, зуміли стати в рівень з ветеранами, то для Загордонця вони — просто комсомольці, які все ще крокують шляхом до високої майстерності машиніста. Точно так, як і комсомольці ремонтного цеху Анатолій Бадьон, Вадим Рудченко, Сергій Левченко, Володимир Молокович та інші ремонтники, працюють без браку, норми виробітку виконують на 110—115 процентів. Але особливих похвал на їх адресу я не почу.

Що це, недооцінка трудового ентузіазму? Зовсім ні. Досягнення тут не проходять непоміченими. Змагання за право володіти перехідним мандатом йде напружене. Досить сказати, що серед слюсарів перехідний мандат було присуджено у вересні Анатолію Бадьону, у жовтні — Володимир Рудченку, у листопаді — Володимир Жувальову, у грудні — Володимир Молоковичу. Серед машиністів у листопаді володарем мандату був Юрій Кобрань, у грудні — Віктор Мітус.

«Якби було інакше — то вже надзвичайна подія. А так — все в нормі, тож для чого зайві епітети», — приблизно так тут думають.

В. ЦВЯХ,
спецкор «Молодого комунара».

Добровеличківський район.

УРОЧИСТА БУДЕННІСТЬ

Тоді ж комуністи, комсомольці, всі робітники на честь XXIV з'їзду КПРС дали слово: до кінця року виконати ще об'єм робіт на 1760 мільйонів тонно-кілометрів бруто;

план першого кварталу 1971 року виконати до 24 березня;

до кінця березня провести 1400 великовагого поїздів, в яких додатково перевезти 300 тисяч тонн вантажу; за рахунок більш ефек-

тивності комсомольсько-молодіжної колони. «Внески приймай, та й до речі, допиши в наш актів ще два великовагого», — каждає поглядом на комсомольського секретаря.

— Так що вирішили з керівником самодіяльності, хто буде? — це вже допитується слюсар Володимир Молокович.

У парткомі розмова серйозна.

— Ви ось погляньте, скільки в мене годин за місяць наїжджено? Більше 200, а треба 170. Простояємо під світлофорами, на станції, — каже один з комуністів і розповідає,

напружений пульс змагання.

План 1970 року по загальних перевозках депо виконало на 100,2 процента, по технічній швидкості — на 100,9 процента. Собівартість тисячі тонно-кілометрів бруто знижено на 2,8 процента. За рік проведено 5319 великовагого поїздів, перевезено понад завдання 1435 785 тонн вантажів.

Це заслуга і ветерана Петра Захаровича Веселухи, машиніста з великим стажем, і його синів, молодих залізнични-

На захист Анджели Девіс

Родянські люди гнівно протестують проти судового фарсу над мужньою американською комуністкою Анджелою Девіс. — Анджела — полум'яний борець за щастя свого народу, — сказав ветеран праці московської взуттєвої фабрики «Паризька коммуна» І. Г. Сурагов. — Зараз американські кати хочуть розправитися з нею. Разом з усіма радянськими людьми я вимагаю: руки геть від Анджели!

Від імені багатотисячного колективу івановських текстильниць «Кля фабрики імені Балашова, Герой Соціалістичної Праці З. П. Пухова висловила рішучий протест проти переслідування видатної дочки негритянського народу, яка «винна» тільки в тому, що виступає проти расизму і соціальної несправедливості.

Справа А. Девіс, сфабрикована поліцейськими властями США, — ще одне свідчення хваленної «американської демократії», — заявив київський будівельник Герой Соціалістичної Праці П. О. Степанчук. — Трудящі столиці України обурені репресіями Вашингтона щодо борців за свободу і демократію.

З глибокою тривогою за ганебним судилищем над Анджелою Девіс стежать ленінградці.

Політичні вбивства, масові розправи над інакомислячими, оскаженілий расизм — таким є сьогоднішній день Америки, — сказав професор електротехнічного інституту зв'язку, Герой Соціалістичної Праці П. В. Шмаков. У США відкрито переслідують кожного, кому дорогі ідеали гуманізму і миру.

Фарсом буржуазної демократії назвали ризькі інженери Б. Гайліс, В. Єфремов і Б. Куров процес над американською патріоткою. Вони вимагають спинити розправу над Девіс. До їх вимог приєднали свої голоси студенти і викладачі Кіровського педагогічного інституту, керівник бригади комуністичної праці комбінату «Братськзалізобетон» Є. Агафін, трудящі Примор'я, Львова, Ульяновська, Донбасу (ТАРС).

На фото: Анджела Девіс.

Фото із журналу «Фрайе Вельт».

ЗРОСТАЮТЬ ЗАЛІЗНИЧНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

Нескінченним потоком по сталевих магістралях республіки йдуть поїзди, доставляючи різні вантажі народному господарству. Готуючи гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, залізничники збільшують обсяг перевезень, борються за краще використання рухомого складу, прискорення його обо-

роту. Державний план перевезень за першу декаду січня перевиконано.

Упевнений старт взяли транспортники Південно-Західної магістралі. За перші 10 днів місяця вони перевезли додатково до завдання більш як 20 тисяч тонн вантажів.

Тисячу великовагого поїздів провели за швидкісним графіком у першій декаді

нового року машиністи Одесько-Кишинівської залізниці.

Перевиконується план вантаження і на Південній залізниці.

Електровази Львівської залізниці 10 днів нинішнього року працювали на електроенергії, заощадженій торіт.

(РАТАУ).

У ВАГУ привернули дві цифри — 21 і 65.

Перша — число комсомольців у радгоспі, друга — сьогодні. Природно, захотілось простежити ті, можливо, виключно місцеві «тайни», які так чисельно «виросли» комсомольську організацію.

...Довгий стіл, завалений книгами, зошитами, згортками ватману, чомусь нагадав час екзаменаційної сесії. І Олександр Мікуленко — секретар комітету комсомолу, що заглибився в якийсь конспект, теж в ту мить більше скидався на студента. Враження — ніби завтра йому здавати екзамен, важливий і дуже серйозний. Саме так і було — завтра Олександр мав відвезти до райцентру річний звіт про спортивну роботу в радгоспі. Та, незважаючи на зайнятість, секретар очолює почав «показувати» свої «ключі» до проблеми росту членів Спілки. Вони різні, де в чому не нові, але вивірені практикою і тому служать надійно в дні підготовки до з'їздів КПРС і КП України. Допомогають комітету підняти активність всієї комсомольської організації радгоспу і кожного комсомольця окрема.

Другого жовтня на зборах, присвячених 50-річчю промови В. І. Леніна на III з'їзді РКSM, комсомольці радгоспу «Третій вирішальний» взяли нові підвищені зобов'язання на честь майбутніх з'їздів. Так, на фермі в третьому відділку радгоспу вирішили до кінця року середній надій на корову довести до 2500 кг молока. На свинофермі — щодобовий приріст живої ваги перевищити на 10 процентів проти плану. Нещодавно радгосп був відзначений в числі кращих по тресту. І якщо в господарстві 65 комсомольців, то і їх внесок у трудовий досягнення колективу очевидний.

ОРІЄНТИР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ДІ

Олександр Мікуленко секретарем комсомольської організації радгоспу обирається другий рік. Звичайно, інструкції райкому комсомолу стали його посібниками на перших кроках. Та вони говорили, що робити і не завжди — як робити. Досвід приходив під час роботи з людьми.

ЕКЗАМЕН АКТИВНОСТІ

Олександр і члени комітету якість на черговому засіданні прийшли до висновку, що краще працює той юнак чи дівчина, які мають комсомольське доручення. Виникло рішення — в дні підготовки до з'їздів комсомольське доручення дати кожному. Ось коротка статистика останнього часу:

У найбільшому третьому відділку — 20 комсомольців. Із них 12 чоловік мають тимчасові комсомольські доручення, 8 — постійні.

В першому відділку сім комсомольців троє мають постійне доручення, троє — тимчасове.

У другому відділку сім комсомольців із 14 мають постійне доручення, решта — тимчасові.

В підборі кожного комсомольського доручення комітет знову ж дбає про його наступне виконання. А вже давно відомо, що одна справа — планувати, і куди складніше здійснювати плани. І цього разу проблема «виконаного доручення» вирішилась на засіданні комітету.

Налагодити спортивну роботу

серед комсомольців і молоді доручили Миколі Мудраку. Чому саме зупинилися на цій кандидатурі, адже Микола за фахом агроном-наслідок? Та знають його ще й як хорошого штангіста. І логіка підказала людина, закохана в будь-яку справу, не завалить її. Зараз Микола Мудрак тричі на тиждень проводить заняття секції штангістів, або, як кажуть товариші: «виросує своїх Піддубних». Комсомольське доручення, підібране до душі, не завадило агроному все насіння майбутнього врожаю довести до кондиції першого класу. Саме таким було його особисте зобов'язання на честь з'їздів партії.

І не випадково старостою політгуртка «Бесіди про соціалістичну економіку» у третьому відділку радгоспу стала Євдокія Уманська. Дівчина не перший рік працює на вирощуванні свиней. Її успіхи — то заперука авторитету як у ровесників, так і в дорослих. Заняття в гуртку проходять суворо за розкладом — три рази на місяць.

До душі прийшлося комсомольське доручення і Наталії Цапко — завідуючій відділенням зв'язку. Це вона організувала передплату на газети та журнали на 1971 рік.

І ще одна цікава деталь. Члени комітету стежать, щоб інтервали між дорученнями, навіть терміновими, не були довші тижня — півтора.

Ключі до активності радгоспівської молоді різні, але вірні, бо перевірені вчора, сьогодні. Не підведуть і завтра.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Радгосп «Третій вирішальний»

Повгородківський район.

В КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ

Де народжуються чемпіони

Коли заходиш у це приміщення і читаєш «Тут працює комсомольсько-молодіжний колектив», зразу настроюєшся на якийсь особливий лад. На той, коли все здається весняно-чистим, свіжим і красивим. Ажеш, це від того, що люди тут меткі і молоді.

Он в куточку зібрався гурт доярок. Галя Білоус, Марія Ярова, Валя Компанієць і Валентина Дмитрівна Чупіна (тільки Валя, як її дівчата називають). Вона вже скоро збирається на пенсію. Але ж робота у руках ще спориться. І вона переживає, кому дістанеться її говна метелів.

— Вам легше, тьотю Валю, — заспокоює Валя Компанієць. — На ваше місце прийде постійна людина. А от мені...

Настає мовчання. Дівчата задумуються. Бо кожній пригадується випадок, коли Валя Подвиженко пішла у тривалу відпустку, а на її місце взяли підмінну доярку. Працювала та — аби день до вечора. То вручну, то апаратом наспів виділа корів — тільки й бачили її. А особливо стривожились дівчата, коли раптом під час вечірнього доїння 68 кілограмів молока у них не вистачило.

Першою забила тривогу Валя Компанієць. Вона тоді групкомсоргом на фермі була: — Це ти вина, — підійшла вона до винуватниці.

Як та не викручувалась, але дівчата довели. Молоко знайшли у вакуумних трубах.

Наступного дня негайно провели збори. Все сказали, що думали про свою подругу. Це допомогло. Дівчина (присила це називати її прізвиськом) стала працювати краще. Зараз має вже свою групу.

Ферма все ж залишається передовою. Першою в районі (ще в травні) виконала свій п'ятирічний план, здавши державі на 41940 центнерів, як намічалось, молока, а 47873 центнери.

Та й зараз успіхи можуть тільки радувати. Річне зобов'язання на 1970 рік — надіти на кожну фуражку корову по 3000 кілограмів молока — виконане. Зараз комсомольсько-молодіжний колектив змагається за гідну зустріч XXIV з'їзду партії. Кожна з доярок зобов'язалась до 30 травня надіти по 800 кілограмів молока.

І віряться, що група Валі Подвиженко знову вийде в передові, як було рік тому. Бо ніякі труднощі не страшні тому колективу, де є справжня дружба.

А про дружбу дівчат з молочно-товарної ферми № 2 можна говорити багато. Ось хоч би одна деталь. З переходом молочно-товарної ферми на повну механізацію одночасно був організований перехід на двозмінну роботу. І завідуючому фермою не довелося призначати зміни. Дівчата самі обирали собі наперниці.

— Кожна група в надійних руках, — не без гордості говорить зоотехнік Михайло Павлович Тюленев. — Скільки я працюю, не чув між дівчатами суперечок чи якихось незгод. А коли що й трапиться, то вирішують все спокійно.

І справді, в колективі дівчат панує повна доброзичливість, взаємодопомога.

В позаминулому році, коли проводились районні змагання на кращого майстра машинного доїння, всі погодилися, що на них треба послати Марію Ярову. І не помилились. Звання чемпіона присвоїли їй. З таким же титулом повернулася вона і з обласних змагань. А на республіканських її не повезло. Із слівми повернулася. Це стільки жалувала за першстю, скільки за тим, що підвела подруг. Але дівчата й не думали ображатись.

— Ну чого ти розривсалась? — заспокоювали її. — На другий раз наука буде.

І справді «наука» знадобилась. В минулому році, коли знову проводились такі ж змагання, послали Валю Компанієць. Ця теж зайняла перше місце на районних та обласних змаганнях. А коли їхали на республіканські, Марія її напучувала:

— Основне — не хвилюйся. І обов'язково бери свій апарат. Я якраз на цьому спіткнулась.

І тому, що Валя стала чемпіонкою республіканських змагань майстрів машинного доїння, вона, в деякій мірі, завдячує Марії.

...Новий рік тільки починається. І не будемо заглядати наперед, хто з цього колективу стане чемпіоном. Це, власне, не так турбує дівчат, скільки те, що треба переходити на більш сучасну техніку. Тоді поголів'я корів можна буде збільшити вдвоє (до 840 голів) при незмінній кількості доярок.

Г. ПРОКОПЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Колгосп «Шлях Ілліча»,
Знам'янський район.

СОЦІАЛІСТИЧНЕ суспільство своєю головною метою ставить постійне піднесення добробуту народу, повніше задоволення матеріальних і культурних потреб людей.

Щоб проілюструвати це, візьмемо найбільш вживаний показник, який характеризує економічні досягнення СРСР, — національний дохід. Якщо в 1961—1965 роках середньорічні темпи його приросту склали 5,9 процента, то у восьмий п'ятиріччі (1966—1970 рр.) вони підвищились, згідно попередньої оцінки, до 7 процента, в тому числі, як було відмічено в доповіді Голови Держплану СРСР Миколи Байбакова на останній сесії Верховної Ради СРСР в 1970 році, — до 7,6 процента.

Швидкий технічний і господарський прогрес дозволяють Радянській державі всебічно вирішувати завдання дальшого економічного розвитку, неухильно зміцнювати обороноздатність країни і в той же час направляти все більше коштів на підвищення рівня життя народу.

Звернемося знову до порівнянь. У 1961—1965 роках реальні доходи на душу населення зросли на 19 процентів, а в 1966—1970 роках — уже на 33 проценти.

Розберемося дещо конкретніше: в чому ж виявляється ріст добробуту радянських лю-

ди? Процент, яєць — на 20 процентів, риби і рибопродуктів — на 25 процентів, овочевих і баштанних — на 10 процентів.

Велику увагу приділяє Радянська держава поліпшенню служби побуту. Адже від того, як вона організована, в якій мірі залежить і настрій людини, і кількість вільного часу, який вона може корисно витратити на відпочинок, розваги, навчання, а все це, в свою чергу, впливає на продуктивність праці. Минула п'ятирічка була періодом швидкого росту індустрії побуту. Обсяг її послуг населенню виріс приблизно в 2,3 рази, а в сільській місцевості — в 3 рази. По культурі побуту Радянське село все більше наближається до міста.

Візьмемо ще один важливий бік побуту радянських людей — поліпшення житлових умов. Протягом 1966—1970 років введено в дію 518 мільйонів квадратних метрів корисної площі, або майже на 28 мільйонів більше, ніж у 1961—1965 роках. За п'ятиріччя майже 55 мільйонів радянських людей, тобто близько чверті всього населення, справили новосілля.

Час, що минув після XXIII з'їзду КПРС, був періодом бурхливого розвитку науки й техніки. Дякуючи творчим зусиллям радянських вчених, інженерів, робітників за ці

СКЛАДОВА РАДОСТІ

● ВОСЬМА РАДЯНЬСКА П'ЯТИРІЧКА І НАРОДНИЙ ДОБРОБУТ

Величезний успіх досягнув народний добробут за час п'ятиріччя. За цей час збільшилася зарплата робітників і службовців. З 96,5 карбованців у 1965 році вона зросла до 122 карбованців у 1970 році, а з доданням виплат і льот з суспільних фондів споживання — до 184 карбованців. За п'ятиріччя середньомісячна заробітна плата підвищилась на 26 процентів. Ще помітніше — більше, ніж на 40 процентів — підвищились прибутки колгоспників, одержуваних від громадського господарства. Якщо в 1965 році оплата праці з розрахунку на один відроблений людино-день складала 2 карбованці 68 копійок, то у 1970 році — 3 карбованці 62 копійки.

У півтора раза зріс бюджет державного соціального страхування, яким керують профспілки. Іншими словами, в півтора раза збільшились кошти, що йдуть на виплату пенсій і грошових допомог робітникам і службовцям, на забезпечення санаторно-курортного лікування і відпочинку трудящих.

Безпосередньо свідчить про підвищення життєвого рівня радянського народу ріст такого показника, як роздрібний товарооборот, це значить, що радянські люди купують тепер набагато більше потрібних їм товарів, кращого асортименту і якості. Дійсно, останнім часом відбулися помітні позитивні зрушення в структурі витрат. В ньому все більше місця займають предмети тривалого користування. Так, протягом чотирьох років — з 1966 по 1969 роки — покупки продуктів харчування збільшились на 33,6 процента, а непродовольчих товарів на 45,3 процента. В 1969 році на кожні сто сімей припадало 64 радіоприймачі і радіоли, 46 телевізорів, 26 холодильників, 45 пральних машин. Разом з тим значно поліпшився раціон харчування радянських людей. За 1966—1969 роки споживання м'ясопродуктів з розрахунку на душу населення збільшилось на 15 процентів, молока і молочних продуктів — на 21

процент, яєць — на 20 процентів, риби і рибопродуктів — на 25 процентів, овочевих і баштанних — на 10 процентів.

Очевидні успіхи СРСР в розвитку виробництва і поліпшення життя народу особливо контрастно виглядають на фоні економічних і соціальних труднощів, які переживають нині ведучі країни капіталізму. Ділова активність тут знаходиться на низькому рівні, проблема безробіття набула величезної гостроти і загрожує серйозними ускладненнями для так званого суспільства «соціального благодеяння». Зараз в індустріальних капіталістичних країнах нараховується близько 8 мільйонів лише офіційно зареєстрованих безробітних, в тому числі в США — 4,6 мільйонів чоловік, або 5 з половиною процентів всієї робочої сили цієї країни. Нестримна інфляція, загальний ріст цін на предмети першої необхідності важким тягарем лягають на плечі трудящих. В Сполучених Штатах, наприклад, відбувається абсолютне зниження реальної заробітної плати робітників обробної промисловості. Під натиском інфляції і грабницької політики монополій темп росту вартості життя в 1,3 раза перевищує темп росту погодинних ставок робітників. Погіршення економічного становища трудящих посилює розмах страйків боїв в індустріальних капіталістичних країнах. Якщо в 1966 році в страйках брали участь 27 мільйонів чоловік, то лише в першій половині 1970 року — 23 мільйони чоловік.

Отже, соціалістична система господарства демонструє постійний планомерний ріст виробництва, ведучий до швидкого підвищення добробуту людей. Розвиток же капіталістичного господарства наштовхує на нерозв'язані і все більш поглиблювані соціально-економічні протиріччя між експлуататорами і експлуатованими. В результаті активізується антимонополістичний і антиімперіалістичний рух широких мас трудящих, все яскравіше розгоряється полум'я класових битв, які неминуче наближають економічний крах капіталізму.

Леонід ПЕКАРСЬКИЙ,
економіст.
[АПН].

У Чернігові закінчилися обласні змагання з літальної техніки. На фото: жартівливий танок «Побачення» виконують члени агіткультбригади Корюківського району. Дітяки, очолювані заступником підполковника СРСР Г. А. Пилипюком, вже налітав на новому літаку першу сотню годин.

Фото Ю. ОЛІШНИКА.

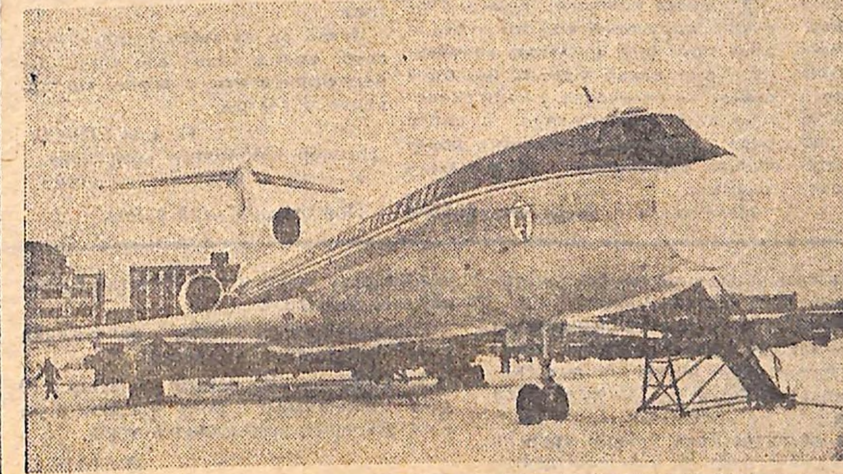
ФОТОІНФОРМАЦІЯ

Незабаром на повітряні траси СРСР вийде новий серійний літак «ТУ-154». Зараз одна така машина передана в розпорядження Державного науково-дослідного Інституту швидкісної авіації, де вона пройде державні випробування. Екіпаж, очолюваний заступником підполковника СРСР Г. А. Пилипюком, вже налітав на новому літаку першу сотню годин.

Будуть перевірені різні варіанти завантаження до максимального, зліт з цим навантаженням. Полоти пройдуть вдень і вночі, на різних висотах, із застосуванням автоматичної системи, що замінює штурмана і бортрадіста.

На фото: виліт літака «ТУ-154».

Фото М. БАТНЕВА, АПН.

НАШІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

ЖІНКАМ — ПОЛЕГШЕННЯ

Трактористка колгоспу «Україна» Борщівського району Катерина Дробот нас запитувала: як оплачується праця жінок-механізаторів, яка норма виробітку та коли бувають вихідні дні у колгоспників.

На це запитання відповідає начальник організаційно-колгоспного відділу обласного управління сільськогосподарства В. З. Крамаренко.

Рекомендаціями по оплаті праці в колгоспах Кіровоградської області, прийнятих технічною радою обласного управління сільськогосподарства, передбачено для жінок-механізаторів норму виробітку при роботі на тракто-

рах, комбайнах та інших складних сільськогосподарських машинах зменшувати на 10 процентів при тій же оплаті.

Що ж стосується робочого часу, то тут таке положення. В колгоспах застосовується 6-денний робочий тиждень при 8-годинному робочому дні. Але тривалість робочого дня (якщо це викликане господарською необхідністю) рішенням правління колгоспу може бути подовжено до 10 годин. При організованій праці — без вихідних днів. Але в таких випадках вихідний день переноситься на період більш вільного часу.

Загальний же вихідний день у колгоспах — неділя.

ІНФОРМАЦІЯ ПОДІЇ ФАКТИ

Зростання добробуту

БУДАПЕШТ, (ТАРС). За останні п'ять років в Угорщині подвоїлося споживання електроенергії для побутових потреб. Це — свідчення постійно зростаючого добробуту трудящих країни. Практично кож-

на угорська сім'я має радіоприймач, у кожній другій квартирі в пральня машина, у кожній третій — пылесос. За останні п'ять років біляш як утроє зросло число холодильників, подвоїлася кількість телевізорів.

Правий заколот зірвано

ЛА-ПАС, 12 січня. Кор. ТАРС С. Варгулевіч передає: Трудящі маси Болівії зірвали нову спробу реакційного перевороту, зроблену в ніч на 11 січня деякими частинами гарнізону Ла-Паса. Як повідомили місцеві радіостанції, група зплієних з армії офіцерів на чолі полку «Інгаві» захопила казарми «Мірафлорес» у Ла-Пасі і взяла як заручників начальника генерального штабу збройних сил країни полковника Гальєрдо і

командуючого армією генерала Луїса Ресе Терана. Проте незабаром цей полк був оточений військами, вірними президентові Торресу.

Заколот купки реакційних офіцерів зустрів рішучу відсіч мас. Робітники, студенти, службовці, ряд політичних партій заявили про підтримку курсу, який провозяє уряд Торреса. В столицю рушили озброєні групи шахтарів. Близько 6 годин рятку заколотники склали зброю.

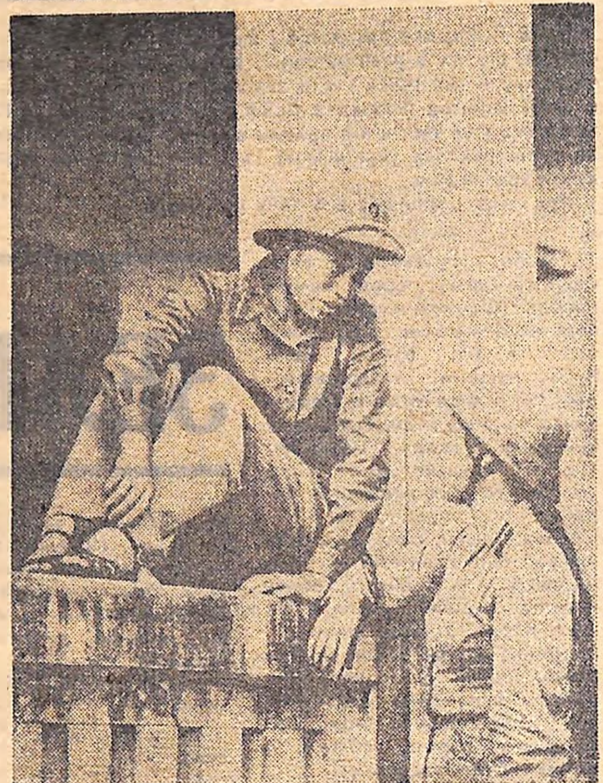
Удар по реакційних силах

ДЕЛІ, 12 січня. (ТАРС). Президент Інді В. Грі підписав указ про розпуск законодавчих зборів Оріссі і запровадження у цьому штаті президентського правління. Як повідомляє агентство ПТІ, цей указ прийнято на підставі рішення, внесенного центральним урядом, який розглянув рекомендації губернатора Оріссі Ш. Ансарі.

Свої рекомендації губернатор обґрунтував необхідністю вичистити «можливості створення альтернатив-

ного уряду в штаті замість уряду на чолі з Сінгх Део, що вийшов у відставку».

Як відомо, урядова коаліція правих партій на чолі з буржуазно-поміщицькою партією «Сватантра» проводила непопулярний антинародний курс. Підняти правого коаліційного уряду Сінгх Део, який втрапив більшість у законодавчих зборах, і запровадження в Оріссі президентського правління розцінюється як удар по альянсу правих і реакційних партій.

ДРВ: жінки стають в шеренги озброєних бійців. Фото з журналу «Фрайе Вельт».

ТОЙ, хто легковажно думає, ніби-то практичне застосування вчення академіка Павлова про умовні рефлекси при дресированні обмежується клубами собаководства і цирковим манежем, глибоко помиляється. Також помиляються ті, хто поверхово вважає, ніби-то американська поліція не принесла свого посланного вказу в розіткот цього вчення. Автор цих рядків береється довести зворотне.

Років два тому мені довелось бачити дресированих самих американських поліцейських у повній відповідності з вченням нашого великого співвітчизника. Дресировальникам потрібно було викликати у «копі» (ключка поліцейських — Ред.) стійку реакцію злості на певний подразник. Таким подразником повинні були бути учасники демонстрації проти війни у В'єтнамі. Поліцейський загін, який проходив навчання, поділили на дві частини. Половина поліцейських була одягнена і озброєна як звичайно, інша половина зображала демонстрантів. Для цього поліцейських

«артістів» одягли в змійякі джінси, на ноги натягли сандалі, нап'яляли на голови довговолосі парики, деяким наклеїли борода і вклянули в руки фанерні плакати «Геть війну у

В'єтнамі». «Поверніть наших хлопців додому!», «Ми не підемо новитати!» Для більшшої правдивості і максимального наближення умов тренування до дійсних з «копами» навіть розулили пісню: «Ми говоримо одне — дайте світу шанс», яку вони старанно гурляли.

САТИРИЧНИМ ПЕРОМ УМОВНИЙ РЕФЛЕКС

Все, що було дади, автор бачив потім багато разів у вже не на поліцейському тренуванні. Автор помітив, що поліцейські потягали червоної від злості по

ляся ті, хто тільки-що вивчили мир, знову одержали в руки по кийку і почали вироблювати потрібний рефлекс уже в себе. Вироблювали настільки сумлінно, що, як мені здалось потім, поліцейський кийок підлімався над головою у «копа» мимовільно, варто лише з'явитися перед його очима людини з довгим волоссям і плакатом «Геть війну у В'єтнамі!»

Треба думати, що американських поліцейських муш-

трували не лише цим посланним сади, певно асортимент набуток умовних рефлексів у них значно ширший. Правда, у автора не було до цих пір достатніх підстав стверджувати це. Але йому поведло. Питання про відношення американської поліції до вчення про умовні рефлекси, певно, цікавить не тільки його одного. Так, нещодавно, за свідченням журналу «Ньюсуїк», професор Каліфорнійського коледжу Френсіс Сьюсенстам провів такий оригінальний експеримент. Він відібрав серед своїх студентів 15 осіб, чий права водіїв свідчили про багаторічну бездоганну поведінку їх власників за кермом автомобіля. Кожен із вибраних, крім того, підписав паяр, в якому урочисто обіцяв протягом найближчих кількох тижнів дотримуватись особливо обережності при керуванні автомобілем на дорогах Каліфорнії і не порушувати жодної дорожньої інструкції.

Потім до багперів всіх 15 автомашин професор приклеїв іспеликий подраз-

ник — чорно-оранжеву емблему партії «Чорні пантери» і відправив учасників експерименту в дорогу. Вже через дві години подорожних спрацював. Один з водіїв був оштрафований без будь-якого приводу. Протягом двох з половиною тижнів всі 15 водіїв, які до цього не одержували ніяких зауважень від поліції, були оштрафовані 33 рази, а один з них — негр — тричі.

Експеримент при уявній його простоті і неумудроті коштував недешево і обійшовся професору в 500 доларів, сплачених у вигляді штрафів, проте тепер розповсюджені учням про значення вчення академіка Павлова, викладачі зможуть посплатити не лише на хрестоматійних собак, які виробляють фермент скаженої злості на певні види подразників.

Професор Сьюсенстам вважає, що було б сирваведливо спорудити де-небудь пам'ятник американському поліцейському, уяв-

ивши цим самим у бронзі чи камелі його роль в розвитку науки подібно тому, як уже була увічнена подібно чиним роль четвероногої тварини.

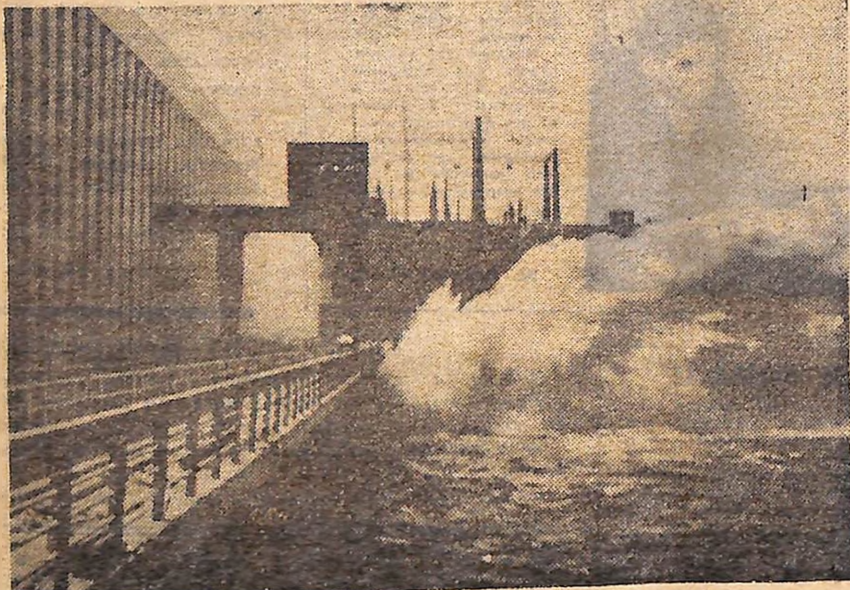
Примітка: автор передбачає незадоволення читачів у зв'язку з тим, що свою замітку про американських поліцейських він зв'язав з наукою.

Тому, він повинен зізнатися, що свій нехитрий захід перейняв із західної преси. Не пізніше як з січня газета «Нью-Йорк таймс» вмістила статтю, в якій говорилось, зокрема, що гербонци, які рознілюються з американських літаків у В'єтнамі, повністю знищують рослинність на землі, в результаті чого зникає ліс і посилає на величезній площі, а також що вони викликають різке збільшення кількості дітей-виродків серед новонароджених. Цю статтю, частину якої потрібно було б підшити до збірника для майбутнього процесу над військовими злочинцями, газета «Нью-Йорк таймс» помістила під рубрикою... «спулка».

Г. БОРОВИК, влас. кор. АПН.

Об'єднана Арабська Республіка готується до урочистого відкриття 15 січня побудованої з допомогою Радянського Союзу висотної Асуанської греблі.

В зв'язку з цим кореспондент АПН у Каїрі відвідав пункт управління Об'єднаною енергосистемою ОАР, де працюють молоді єгипетські спеціалісти.

На фото: одна з ділянок Асуанського гідровузла. Фото А. ЄГОРІНА, АПН.

НАША МАШИНА виїхала із Каїру, і швидко відкрились широкі простори нільської долини з її пальмовими гаями, банановими плантаціями і різноколірними квадратами сільських полів. Незабаром серед цього моря зелені, ніби міражі, виникла білосніжна триповерхова будова. Здавалось, вона, як океанський лайнер, плавала по цьому морю, залишаючи за собою білий шлейф електричних провідів, що йшли далеко за горизонт. Це Центральний диспетчерський пункт Об'єднаної енергосистеми ОАР. Звідси здійснюється централізоване керівництво однією з важливих галузей народного господарства, а саме — для Єгипту енергетика.

До спорудження Асуанської ГЕС Єгипет використовував в основному енергію теплових електростанцій, що працюють на річковому паливі. Кожна з них забезпечувала електроенергію лише прилеглий до неї район. З появою перших гідроагрегатів Асуанської ГЕС виникла необхідність переглянути існуючу систему забезпечення країни електроенергією. На допомогу єгипетським енергетикам прийшли радянські спеціалісти. В ОАР було

направлено найсучасніше обладнання, в тому числі один з недавню створених в Радянському Союзі пультів управління і електронно-обчислювальна машина «Міськ-23». З метою навчити працювати на цьому обладнанні єгипетських інженерів в ОАР приймали до складу спеціалісти, які брали участь в управлінні Єдиною енергетичною системою СРСР.

Під кінець жовтня 1967 року були закінчені роботи по будівництву ліній електропередач, які зв'язували всі існуючі теплові і гідроелектростанції з Каїром. Туди з Асуану були підведені дві ніжки високовольтних ліній електропередач по 500 кіловольт кожної. Тепер струм Асуанської ГЕС можна було використовувати в усіх районах країни. Вперше було зроблено в передачі 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Із будівлі диспетчерського пункту, розташованого в передмісті єгипетської столиці, в ефір полетіли перші команди на всі електростанції ОАР.

Пункт управління вважав собою великий, світлий зал. Одна стіна зайнята схемою

енергооснащення Єгипту. Різноманітні лампочками умовно позначені генератори електростанцій, розташованих в різних районах країни. Зліва миготять 8 лампочок ГЕС. Значить, сьогодні під навантаженням знаходяться 8 із 12 гідротурбін Асуанського енергетичного комплексу. Від електростанцій у всі сторони відходять червоні, жовті і білі лінії. Всі вони зв'язані одна з одною. Кожна означає лінію електропередач певної напруги. Червона, наприклад, — 500-кіловольтна. Густу сітку електропередач мені доводилось бачити під час поїздки по різних губерніях Єгипту. Зараз вони всі переді мною, як на долоні.

Перед схемою розташований пункт управління з великою кількістю кальорових кнопок і складних приладів. Сьогодні на пункті чергує зміна єгипетського інженера Сейїд Сехеті. Він працює тут з перших днів, після-

збільшити потужність і поставити район ат-Тахрір з іншого боку енергетичного кільця, де лінія електропередач не була пошкоджена. Аварія була ліквідована протягом кількох хвилин і, певно, мало хто з жителів ат-Тахрір помітив тимчасову відсутність електричного струму. В усуненні неполадок і прийнятті рішення не брали участі радянські інженери, але вони, як вірні друзі, були поруч і були готові в будь-яку хвилину прийти на допомогу.

Певно, неможливо було б уявити роботу диспетчерського пункту без електронно-обчислювальної машини «Міськ-23». На цій машині разом з радянськими працюють і арабські інженери. Серед них — одна дівчина. Колишня селянка, дочка бідного феллаха, Софі Лабі після закінчення Каїрського університету відразу була направлена на об-

ВОГНІ ДРУЖБИ

давно гідна на практику в Радянський Союз. — Тепер, коли Асуанська ГЕС працює на повну силу, — говорить Сейїд, — ми намагаємось якнайменше використовувати теплові електростанції. Це дає нам можливість лише за один рік заощадити близько 2 мільйонів тонн річкового палива. Теплові агрегати ми включаємо лише в години пік, коли на повну потужність працюють всі споживачі електроенергії.

Вже другий рік, після набуття навичок у диспетчерській службі при спільній роботі з радянськими спеціалістами, єгипетські енергетики самостійно обслуговують всі лінії електропередач. Гідроелектроенергетичні підстанції, Арабські спеціалісти добре освоїли техніку, досконало знають, що потрібно робити в аварійних умовах.

На диспетчерському пункті мені розповіли про випадок, що стався на початку минулого року.

В той день на голубому панно схеми електронно-стачаним так само, як і зараз, спокійно миготіли лампочки, раптом в зоні Нижнього Єгипту тріпотіло замигало червоне світло. Слідом за цим зазвенів телефон. Десь у районі провінції ат-Тахрір склався аварійний обстановка — на лінії електропередач сталося замикання. Від раптового переантаження трансформаторів на вузловій підстанції спрацювали релеційні захист. Трансформаторна підстанція автоматично відімкнулась, і цілий район залишився без електроенергії. Черговий інженер на трансформаторній підстанції в ат-Тахрір згодом дозволю відімкнути теплову електростанцію. Але на це потрібно багато часу. Ось тут і допомогла центральному диспетчерському служб. Керівник диспетчерського пункту Омар аль Каракасі прийняв рішення — дати вказівку на Асуанську ГЕС

слугоювання «Міськ». «Луже розумний інженер і освідчений електрик», — так охарактеризував її керівник групи радянських спеціалістів.

— Чесно кажучи, — сказала мені Софі, — у виборі моєї професії велику роль зіграв політ Юрія Гагаріна в космос. Тоді я повірила в сильність людини, у велику можливість людського розуму. Я вирішила стати спеціалістом-електроником.

В день свого знайомства з Софі вона разом з своїми радянськими друзями розраховувала на «Міську» майбутню енергетику ОАР — план електрифікації країни на багато років наперед.

— Ми читали, яку роль зіграв в історії Радянського Союзу план ГОЕЛРО, — говорить молодша єгипетська спеціалістка. — На радянських машинах, з допомогою радянських друзів ми складаємо наш, єгипетський план ГОЕЛРО.

Країна Рад, що впевнено йде по шляху побудови нового суспільства, як естафетну паличку, передає свій багатий досвід створення національної економіки дружній країні. Вірні своєму міжнародному обов'язку, радянські спеціалісти створили в колійній єгипетсько-арабській країні її енергетичне серце — Асуан. Тут з допомогою наших енергетиків був створений енергетичний мозок країни — Центральний диспетчерський пункт Об'єднаної енергосистеми ОАР. Вони побігли влітку, що вогні дружби запалені з допомогою радянських людей, незабаром будуть світити у всіх кутках Об'єднаної Арабської Республіки.

В. ШЕННИКОВ, влас. кор. АПН.

Каїр.

Юрій Семусенко дитинство і юність провів у місті Олександрії, що на Кіровоградщині. Батько Юри — залізничник. Спочатку й син мріяв стати залізничником. Але після служби в армії вирішив поїхати в Сибір. Будувати Братську ГЕС. А тепер ось уже третій рік працює в геологів. Не одну тисячу кілометрів подолав український хлопець тайговими дорогами. Все ще траплялося.

Про один з випадків я й хочу розказати.

...П'ять грузовиків стояли один за одним перед самим озером. Шофери курили коло середньої машини і не дивилися в бік озера. Воно було покрито нездруватим льодом, і біля самого берега зяяла смужка води. По цьому крихкому льоду належало проїхати близько двох кілометрів, до протилежного берега.

П'ять машин, п'ять шоферів, кілька тонн вантажу і один пасажир — геолог. Геолог їхав на першій машині. Віз його Юрко. У Юри темні очі і струнка фігура. Юрко з геологом їздили уже не один місяць. Були вони одностайними і добре ладили. Іноді Юрко давав кермо геологу, і обидва були задоволені.

...Останній недокорок старанно затоптаний в грязюку, ніби тут що-небудь могло загорітись. Юрко гукнув геолога:

— Рушаймо, начальник!

— Ага, — відповів геолог, зчиняючи грязюку з чобіт об підніжжя.

Можна, звичайно, пересісти в іншу машину чи навіть пройти пішки через озеро, але нікто цього запропонувати не намірився.

Під колесами хруснула підтала берегова кромка. Маши-

— Та ні, я так.

Обидва, не відриваючись, дивилися на лід перед собою. Нічого не було на світі, крім цього льоду! Тут, подалі від берега, він зеленуватий і ніби просвічується. Геологу стало душно. «Цікаво, а як провалю-

— Відкри двері, — крикнув Юра. Геолог, не відриваючись від вікна, намацав ручку і підкрив кабину.

— Вистав ноги на підніжку. Коли що — стрибай. Впадеш тільки — не зривайся... і не біжи. Відповзи якомога далі. Зрозумів?

— Зрозумів. А ти?

— Я однаково не встигну.

Кабіна була відкрита. Вривався свіжий вітерець, але вони не відчували його і не бачили нічого, крім тої зеленої льодяної хвилі перед машиною. Вони були одні на світі, і обом здавалося, що це вже тягнеться дуже давно, і не було голубого неба над ними і яскравого сонця, і не було чотирьох машин за ними...

Юра додав швидкості. Ще, ще! Далі — суцільна вода. Лід під нею чи ні? Він переключив передачу, машина смикнулася — і двері різко зачинилися.

— Відчини.

— Ні.

— Відчини, пікон, тобі кажу.

— Ні. Жми, давай!

І раптом — тріск, бризки вище кабінки, бризки на склі, пара від мотора і... машина наосліп вискочила по мілкій воді, грязюці й гальці на тверду землю. Зупинилась, ніби вдарилась об сонну. Мотор загложив. Вони сиділи мовчки. Було тихо, тільки шипів колектор.

— Козі Ангару перекидай, я теж, було, двері не змігав. Побачили, завернули, Примусили зняти. А тут пікому примусувати, —

сказав Юра, лежачи вниз обличчям на рульовому колесі.

Вони вийшли з кабінки і стали дивитись на решту машин, котрі майже шийкали з озера.

— Тут найстрашніше зупинитись, — сказав Юра, — коли ця сама хвиля з льоду буде. Якщо зупинишся — все!

«Розмовляй, — думав геолог, — обов'язково розмовляй й про все, і про зелену хвилю з льоду, і про Юрку, і як це було все...»

Знову машини стояли одна за одною, тільки відвернувшись від озера. Шофери у в'язанках мовчки курили. Геолог курив разом з ними і дивився на обличчя шоферів. Ніяких емоцій. «А що я їй, власне, розкажу? Як їхав через озеро по талому льоду і боявся? Дурниця. Не зрозумів. Це треба пережити. Так. Нічого, виходить, розказувати...»

— Що це ви дверима гралися? — запитав шофер з другої машини, невинно поглядаючи на геолога, — то відчиняли, то зачиняли?

— Здалось, що правий скат спускає, — відповів Юра, — Попробає начальника спостерегіати за ним.

Юра протер вітрове скло. — Рушасмо, начальнику!

— Ага, — сказав геолог і став обчищати грязюку з чобіт об підніжку.

Вони їхали знову першими. Вдома пройшла, і озеро з зеленим льодом здавалось далеким-далеким.

В. АРІСТОВ.

м. Кіровоград.

ЗЕЛЕНИЙ ЛІД

ну труснуло, і вона поповзла по льоду. Потягнувся тьм'яний слід червонуватого болота. Решта шоферів ще не сідала в кабінки, стояла там же, мовчки дивилася вслід першому.

— Юра, а об'їзної дороги нема?

— Нема. Тільки літом, коли сухо.

Юрко ввімкнув другу передачу, і машина загуділа рівніше. Геолог раптом відчув глибину під льодом. «Адже то-нуть іноді, нещасний випадок і...» Стало не по собі, і він скинув шапку.

— Вірно, — усміхнувся Юра.

— А ось моряки під час сильного шторму чисту білизну надають.

ється машина — зразу, чи поступово? Ха! Звичайно, зразу — трах, і нема! Геолог чув, як стугонить серце об ребра. «Берег... Чому не наближається берег? Тьху, що за чортівня! Спокійніше».

— Юра, вода!

— Відстань, бачу. Добре, що вода, лід, значить, щільний — не пропускає...

Машина з ходу врізалась в калюжу — бризки з-під коліс і дрібні льодинки. Геолог щосили вперся ногами і спиною так, що навіть підвівся трохи. Він відчував себе остаточно вимотаним. Очі слюзилися. По обличчю шофера збігали великі краплі.

— Юра! Мені здається чи ні? Лід їде хвилю перед нами! Чувеш? Лід — хвилю!

ПОЧАТОК — ТРЕТІЙ РОЗРЯД

Добре працює гурток радіооператорів при Київській середній школі Олександрівського району. Обладнання та апаратуру нашій школі допомогли придбати обласний комітет ДТСААФ та районний відділ народної освіти. Минулого року 12 учнів виконали норми третього юнацького розряду з радіоспорту. Цього року гуртківці підводять заняття чотирьох разів на тиждень. В оволодінні радіоапаратури їм допомагають молодші інструктори Сергій Вільямівський та Юрій Коцур. Незабаром судавська колеція прийматиме від гуртківців заліки.

На фото: молодший інструктор Ю. Коцур проводить заняття з десятикласниками Володимиром Приймаком та Надією Борко.

К. КОСТЕНКО.

Фото І. ДЕСЯТНИКА.

Етюд Марка Соколовського

ЗАКІНЧИВСЯ останній урок. Марко похитався до сумки і вибрав з класної кімнати. Під подаріт школи його вже чекав Володимир Стуров — п'ятикласник сусідньої школи.

— Ось диван, — похвалився Марко другові і показав підручник з гри в російські шахи.

— Сотно найкращих поштових марок віддав.

— Та ця книга — справжній скарб, — зрадів Володимир. — Віддавай пісотні марок і пропонує тренуватись разом. Почнемо завтра!

Друзі зустрічалися щоранку. Вчили уроки, потім грали в шахи. Годі ж почали вивчати теорію, записалися до шахової секції при Палаці піонерів.

Тренер перевіряв оцінки, похвалив хлопців за те, що вчать ся на одні п'ятірки, і включив до турніру на четвертий розряд. З того часу Марко зіграв сотні партій з провідними майстрами країни, а свій перший турнір пам'ятає і зараз. І все — завдяки партії, програної шестикласниці Галині Іванченко. Хлопець вважав, що грає дуже добре, навіть сильно. А тут програш! Та ще й кому? Дівчині.

Додо му прийшов засмучений. розповів про поразку батькові. — Шахи, сиу, не основне, — почав батько. — Ось ти хочеш бути будівельником. Це — твоя головна лінія в житті. Що ж до поразки в шахах, то інколи і чемпіони програють.

А через рік батько поздоровляв сина з першим успіхом. Чотирнадцятирічний Марко Соколовський у фіналі першості з російських шашок серед школярів Кіровограда виборов

звання чемпіона і шквалом розривав.

Тепер дая себе Марко підкрив шахи вгору: зрозумів, що не така проста ця гра. Це відкриття зробив після багатьох днів, проведених в бібліотеці за аналізом партій майстрів, рішенням етюдів та задач.

В 1963 році новий успіх — звання чемпіона області серед юнаків і півтіка на чемпіонат республіки в Чернівці.

— Не підведи будівельників, — бажали своєму однокласнику учні першого курсу Кіровоградського будівельного технікуму, хоча в реальність своїх побажань не зовсім вірили.

Та дебютант виступив понад сподівання: виборов перше місце і першу в житті золоту медаль чемпіона республіки та виконав норматив кандидата у майстри спорту.

Нові старті приносили нові успіхи, давали право на участь у змаганнях вищих рангів.

В 1964 році Марко вперше бере участь у фіналі першості

України серед дорослих, через рік — у фіналі першості країни серед юнаків та в підфіналі першості країни серед дорослих. І кожного разу до знаменитого мінстерського рубежу не добрав якихось нішків. Маршкі, звання майстра спорту СРСР здобуто. Сталося це три роки тому на першості Ленінградського військового округу. Тут М. Соколовський поступився місцем лише міжнародним майстрам спорту С. Маншину та Б. Кузнецову.

Зараз Марко з усмішкою згадує про свої дитячі погляди на шахи як на майбутню «професію». За плечима юнака — Кіровоградський будівельний технікум, служба в лапах Радянської Армії, стежки геолога та омирна робота будівельника. В минулому році успішно здав вступні екзаменні до Кіровоградського інституту слаборосподарського машинобудування.

Минулий рік приніс і найбільші успіхи в спорті. В травні М. Соколовський у фіналі першості республіки з харківським майстром спорту В. Куликовим розділив перше-друге місце.

Останні дні грудня стали для 24-річного Марка Соколовського «золотими». У Вінниці він був нагороджений чемпіонською стрічкою та унікальним золотим медалем чемпіона України.

На фото: М. Соколовський.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

Новий тренер збірної СРСР

Комітет по фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів СРСР затвердив старшим тренером збірної країни з футболу заслуженого майстра спорту і заслуженого тренера СРСР Валентина Александровича Ніколаєва, наставника футболістів ЦСКА.

(Кор. ТАРС).

ПЕРЕД СТАРТАМИ V-ї РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ

ПЕРЕМОЖЦІ ВІДОМІ

І знову спортсмени Кіровоградщини чекають відповідальні старті. На цей раз вже на V-ї республіканській спартакіаді України. Честь області захищатимуть легкоатлети і гімнасти, велосипедисти і самбісти, степовики і важкоатлети. Це — найсильніші з тих, хто брав участь у V обласній підсумки «вої» було днями підведено на останньому засіданні оргкомітету. Тепер уже відомі складні збірних команд. Серед спортсменів — найбільше авангардівців — 31.

На засіданні оргкомітету підведено підсумки V територіальної обласної спартакіади. Визначені переможці в усіх чотирьох групах.

11 січня на параді фізкультурних активістів області вручено почесні нагороди переможцям. Перші місця в своїх групах вибороли спортсмени Кіровограда, Долинського, Ямпільського та Устинівського районів. їм вручено спеціальні призи, дипломи оргкомітету та грамоти обкому комсомолу. Спеціальними кубками відзначені найсильніші спортсмени за видами спорту. Серед них — легкоатлети та тенісисти Бобринця, футболісти, шахісти та важкоатлети Долинської, велосипедисти, гандболісти і важкоатлети Кіровограда, велосипедисти Новоукраїнки, шахісти та тирювники Знамянки.

Цінні подарунки вручені спортсменам, які продемонстрували найвищу майстерність в ході спартакіади...

6 ПУТІВКА В ФІНАЛ!

Великого успіху домоглися юні майстри вогневого ружбача нашої області на зональній першості республіки з кульової стрільби серед школярів, яка проходила з 4 по 10 січня в Білій Церкві. Збірна команда області, набравши в загальній сумі 1394 очка, зайняла друге місце, пропустивши вперед тільки київ (1427 очок).

Наші юніори у командному залюку були першими після двох впад, але зберіли перевагу до кінця змагань не зуміли. Відзначаючи рівні виступи всієї команди, старший тренер збірної області з кульової стрільби Д. М. Шилов особливо виділяє Юру Янківа (СШ № 34) та Валю Тришину (школа № 10), які продемонстрували досить помітні біліцькі якості.

Таким чином, у фіналі першості республіки, який відбудеться в березні в Івано-Франківську, за золоті медалі чемпіонів-школярів в числі найсильніших областей України, будуть боротись і наші юні земляки.

В. СУРЖАН.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-43-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-43-33, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЯ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліпки, 2.